

Arrest

nr. 297 705 van 27 november 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Alain TYTGAT
Sint-Kristoffelsstraat 34 / 10
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 november 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Alain TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS die loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt België binnen op 8 oktober 2023 en verzoekt op 9 oktober 2023 om internationale bescherming (bijlage 26).

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 1 oktober 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Oostenrijkse overheden.

Op 19 oktober 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 23 oktober 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan Oostenrijk op grond van de artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening.

Op 6 november 2023 stemmen de Oostenrijkse instanties in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening.

Op 9 november 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op 14 november 2023 ter kennis wordt gebracht aan verzoeker, en waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: S(...)

voornaam: M(...) H(...)

geboortedatum: (...)2002

geboorteplaats: Amla

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer, (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 09.10.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Tijdens het gehoor verklaarde de betrokkene dat hij zijn paspoort heeft achtergelaten.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 01.10.2023.

Op 19.10.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan de dag na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 verliet. Hij reisde naar Iran, waar hij twee maanden verbleef. Vervolgens reisde hij naar Turkije. Na tweeëntwintig tot drieëntwintig dagen reisde de betrokkene het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Hij reisde onmiddellijk verder naar Servië. Na een week reisde hij via Hongarije naar Oostenrijk. De betrokkene stelde dat hij er werd verplicht om zijn vingerafdrukken te geven, maar dat hij geen verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk indiende. Na enkele dagen reisde hij via Zwitserland en Frankrijk naar België. De betrokkene kwam naar eigen zeggen op 08.10.2023 in België aan.

We merken op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type “1” met betrekking tot Oostenrijk opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s)

van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

Op 23.10.2023 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 06.11.2023 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Oostenrijkse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen, van maandag tot vrijdag tot 13 uur. De betrokkene is in Oostenrijk gekend als M(...), H(...), 01.01.1998, Afghanistan; S(...), M(...)-H(...), 01.01.1998, Afghanistan; S(...), M(...) H(...), 01.01.1998, Afghanistan.

Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Oostenrijk.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Oostenrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Oostenrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Oostenrijk kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Oostenrijk sprake is van aan het systeemgerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat indien de betrokkene klachten zou hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, hij deze dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig tot het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat zijn broer die in Amerika woont hem adviseerde om naar België te komen. Zijn broer stelde dat er veel Afghanen en mensen van Pashai afkomst in België zijn en dat België hem kan beschermen. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn broer hem vertelde dat hij naar België moest doorreizen. Zijn broer vertelde dat er in Oostenrijk minder toekomstmogelijkheden zijn. Oostenrijk was aldus de betrokkene niet zijn eindbestemming. Hij stelde verder dat hij in Oostenrijk werd verplicht om zijn vingerafdrukken af te staan.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Oostenrijk werd verplicht om zijn vingerafdrukken te geven, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende, merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Oostenrijk opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

Verder merken we op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten.

De betrokkene verklaarde dat hij geen verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk indiende. We merken op dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat Oostenrijk zijn eindbestemming niet was en dat zijn broer hem adviseerde om naar België te reizen omdat er veel Afghanen en mensen van Pashai afkomst zijn, merken we allereerst op dat Oostenrijk, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan de internationale

verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Oostenrijk. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat België hem kan beschermen, wensen we te benadrukken dat Oostenrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Oostenrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Oostenrijk niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Verder dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat zijn broer hem vertelde dat er in Oostenrijk minder toekomstmogelijkheden zijn, benadrukken we dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Oostenrijkse instanties stemden op 06.11.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Oostenrijk.

Oostenrijk heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database - Country Report : Austria – 2022 Update", laatste update op 05.05.2023, hierna AIDArapport genoemd, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-AT_2022-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die voorafgaand aan een verzoek in een andere lidstaat internationale bescherming vroegen in Oostenrijk en wiens verzoek nog niet het voorwerp was van een finale beslissing geen problemen kennen om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in geval de overdracht binnen de twee jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (pagina 61, "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA (Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl) or the BVwG (Bundesverwaltungsgericht)"). Verder lezen we dat overgedragen personen geen problemen ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen (pagina 61, "Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system").

In Oostenrijk werden in 2021 112.000 verzoeken om internationale bescherming ingediend. Dat waren er nooit eerder zo veel. Een groot deel van hen reisde echter verder door. (pagina 14, "At the same time, a record number of discontinued cases of 42,000 have been registered due to the onward travel of applicants to other countries.")

Het AIDA-rapport meldt dat het opvangnetwerk door het hoge aantal verzoeken onder spanning stond (pagina 94, "In 2022, a reception crisis hit Austria"). Ondanks het feit dat een groot aantal verzoekers snel verder reisde naar andere lidstaten dienden de bevoegde diensten onder meer tenten aan te wenden voor opvang. Ofschoon het rapport meldt dat er gevallen van verzoekers zijn die geen toegang hebben tot het opvangnetwerk vanwege een tekort aan capaciteit blijkt uit het rapport niet dat de Oostenrijkse instanties in de context van een groot aantal verzoeken om internationale bescherming structureel niet bij machte blijken opvang te voorzien.

Wat de opvangfaciliteiten betreft meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 115, "Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, but they have constantly improved along with the decrease of persons staying in the centres.>").

We beamen op dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bronnen nopen niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt (pagina 39, "With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the "available possibilities", and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act.>").

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van een beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (pagina 39).

Het AIDA-rapport vermeldt dat voor verzoekers in detentie geen onderscheid van behandeling op basis van nationaliteit werd gerapporteerd (pagina 150, "No differential treatment on the basis of nationality has been reported."). Het AIDA-rapport vermeldt verder dat begunstigden van internationale bescherming onder gelijkaardige voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot de arbeidsmarkt (pagina 166), tot sociale bijstand (pagina 171) en tot de gezondheidszorg (pagina 172, "When participating in courses of the job centres, they are also covered by health insurance. As soon as they start to work more than a few hours, the mandatory health insurance takes effect. When refugees are considered to be without resources and receive needs-oriented minimum basic benefits, they also have health insurance."). Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Oostenrijk, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene bij zijn aanmelding dat hij last had van jeuk. Tijdens het gehoor stelde hij een dokter te hebben gezien voor zijn jeuk en dat hij een crème en een paar tabletten heeft gekregen. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 124). Het rapport vermeldt dat verzoekers die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. (pagina 124-125) Het rapport maakt gewag van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

We merken verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggelid worden naar de Oostenrijkse autoriteiten (4)."

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, waartegen door verzoeker - luidens het verzoekschrift - een beroep wordt ingediend bij de raadkamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de bestreden beslissing op 14 november 2023.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over het gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid in het verzoekschrift kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering is, ofschoon niet als dusdanig uiteengezet in het verzoekschrift, voldoende aangetoond. Repatriëring is blijkens het administratief dossier overigens reeds voorzien op 30 november 2023.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het non-refoulementbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), samen met artikel 27 van de Dublin III-verordening.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Tegen de weigering van de verwerende partij om de asielaanvraag over te maken aan het CGVS staat, in overeenstemming met, een effectief beroep open is in recht en in feite waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich opnieuw inhoudelijk buigt over de asielaanvraag. De verzoeker maakt bij huidige verzoekschrift tijdig gebruik van dit recht.

De uitvoering van de betwiste beslissing zou in strijd zou zijn met non-refoulement beginsel en met artikel 3 EVRM.

Het beroep tegen de weigeringbeslissing schorst het bevel om het grondgebied te verlaten.

Men kan niet verwachten van een persoon die zich vluchteling verklaart, rekening houdend met het declaratoir karakter van het vluchtelingenschap, gedurende het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vrijwillig terugkeert, gezien de uitspraak nog moet volgen.

Het artikel 1 van de Vreemdelingenwet stelt vast dat 'illegaal verblijf' de aanwezigheid is op het grondgebied van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden van toegang tot of het verblijf op het grondgebied.

Een asielzoeker met een asielberoep bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt hier niet aan, gelet op de opschortende werking van zijn hoger beroep.

De 'beslissing tot verwijdering' is de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.

Een asielzoeker is pas illegaal op het grondgebied indien hij niet meer beschermd wordt door de schorsende werking van het hoger beroep dat hij heeft aangetekend tegen de betwiste weigeringbeslissing. Dus pas dan kan een beslissing tot verwijdering genomen worden.

Rechtspraak van de Raad van State (arrest nr. 206.948) en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten nr. 66.328 tot 66.332) stelden dat een asielzoeker belang heeft bij het indienen van een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 13quinquies, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit is, mutatis mutandis, ook het geval bij hoger beroep tegen een beslissing bijlage 26quater.

De minister of zijn gemachtigde was niet verplicht tot het onmiddellijk afleveren van een Bevel om het Grondgebied te verlaten in het geval van een beslissing van verwijzing naar een andere staat. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt namelijk “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, dat de minister kan overgaan tot aflevering van een bevel om het land te verlaten.

Het risico op sancties in hun land van herkomst, na een ten onrechte verwijzingsbeslissing dat nog moet onderzocht worden in het kader van het hoger beroep dat door de verzoeker werd ingesteld, samen genomen met het non-refoulementprincipe uit de Conventie van Genève, verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van de verzoeker.

Men kan zulk een bevel volgens de Raad van State niet afleveren indien het in strijd zou zijn met enkele verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikel 3 EVRM.

Gezien hoger beroep met volle rechtsmacht voorzien is in artikel 27 van de verordening "Dublin III" nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, is na de weigeringsbeslissing van de verwerende partij, waarbij de grond van de betwiste beslissing opnieuw wordt onderzocht, kan een Bevel om het Grondgebied te Verlaten (BGV) steeds een risico inhouden op terugkeer naar het herkomstland waar men een gevaar loopt.

De uitvoering van de bestreden beslissing van de verwerende partij zou de verzoeker, die met huidig verzoekschrift, tijdig en regelmatig naar vorm bij de bevoegde instanties hoger beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de verwerende partij, verplichten om terug te keren naar zijn land van herkomst, minstens te vertrekken naar het aangeduide land, zonder het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af te wachten, waardoor de opschortende werking van dit hoger beroep zou worden teniet gedaan.

Ook andere rechten zoals huisvesting, steun van het OCMW, recht op inburgeringscursus, recht op tewerkstelling na een bepaalde tijd, Rechten gekoppeld aan een attest van immatriculatie komen door de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten, in het gedrang.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht.

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

"Doordat de minister of zijn gemachtigde niet was verplicht tot het onmiddellijk afleveren van een Bevel om het Grondgebied te verlaten, wanneer artikel 27 van de verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 een recht op effectief hoger beroep, in feite en in rechten, waarborgt, die de verzoeker in België mag uitoefenen en door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, de verzoeker dat recht tot effectief hoger beroep onmogelijk kan uitoefenen;

Dat wanneer de minister kan overgaan tot aflevering van een bevel om het grondgebied van het land te verlaten zonder vermelding van een termijn, de deugdelijke uitoefening van dit recht onmogelijk wordt gemaakt. Deze maatregel kan niet genomen worden in weerwil van andere internationale verdragen.

De beginselen van behoorlijk bestuur het de uitvoerende macht en de administratieve overheden, waaronder de verwerende partij, leggen deze op om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissingen is tekort gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten en de verwerende partij nalaat te motiveren waarom zij in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissingen ten aanzien van Verzoeker in die termen en voorwaarden te nemen.

Dat door op die wijze de aangevochten beslissingen van 27 februari 2023 te motiveren, een absolute verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25 (2) van de verordening van het Europees parlement en van de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013, de verwerende partij een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat hierdoor de verwerende partij eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel vermits de verzoekende partij, bij afwezigheid in artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25 (2) van de verordening van het Europees parlement en van de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 van de ingeroepen grond tot verplichting om teruggedleid worden naar de Oostenrijkse autoriteiten, de verzoeker er mocht op vertrouwen dat hij op het grondgebied mocht blijven zolang geen uitspraak werd gedaan over zijn Verzoek om Internationale Bescherming.

Dat de verzoekende partij, door deze ongewettigde overweging, in haar vertrouwen is geschonden;

Uit het bovenvermelde duidelijk blijkt dat de schade in geval van ongewettigde verplichting om onmiddellijk te worden verwezen naar Oostenrijk - waar de verzoeker verklaart nooit een asielaanvraag te hebben ingediend - die het gevolg zou zijn van een onmiddellijke uitvoering van de betwiste beslissingen, onherstelbaar zou zijn en niet kan gecompenseerd worden door een financiële schadevergoeding.

Ook indien het bevel niet onmiddellijk wordt uitgevoerd bevindt de verzoeker zich in een onzekere situatie en verliest hij een aantal rechten, zoals het recht op een arbeidskaart, het recht op hulp van het OCMW, het recht op opleiding tot integratie.

Dat het tweede middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

3.3.2.3. In een derde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 “en volgende” van de Dublin III-verordening.

Verzoeker zet dit middel als volgt uiteen:

“Oostenrijk is niet het eerste Europees land dat door de verzoekende partij in haar vlucht betreden werd. De verzoeker bereikte Oostenrijk via een dorp aan de Hongaars-Oostenrijkse grens en betrad voordien de Europese Unie in Bulgarije.

Deze elementen werden door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken niet betwist.

De verzoeker herhaalt dat hij nooit in Oostenrijk om internationale bescherming verzocht. In Oostenrijk was geen tolk Pashtoe beschikbaar en het gesprek werd met bewegingen gevoerd via bewegingen met de handen.

Hij is zonder dralen naar België doorgereisd. De verwerende partij toont niet aan dat er, buiten de vermelding van het cijfer “1” van het document met de vingerafdrukken enige procedure is aangevat in Oostenrijk.

Hoewel niet kan betwist worden dat de verzoekende partij vanuit Turkije eerst in Bulgarije betrad en Oostenrijk niet het eerste land is waar zij de Europese Unie binnentrad, en niet voldoende wordt aangetoond dat de verzoekende partij in Oostenrijk uit vrije wil een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, wordt de verzoekende partij willeukeurig naar Oostenrijk teruggestuurd, land dat haar eerder bevolen had het grondgebied te verlaten, dit in weerwil van de volgorde bepaald in de Verordening 5EU) nr. 604_2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

De verwerende partij kan niet vrij kiezen naar welk land de verzoekende partij wordt teruggestuurd.

Het derde middel is gegrond.”

De door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven inzake het bestreden bevel wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan Oostenrijk toekomt nu een onderzoek van zijn vingerafdrukken aantoont dat hij op 1 oktober 2023 internationale bescherming in Oostenrijk vroeg, de Oostenrijkse instanties instemden met het verzoek om verzoeker terug te nemen en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), waarbij wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublininterview aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Oostenrijk inzake de toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2.5. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

3.3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.2.7. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.3.2.8. De bestreden beslissing maakt, zo weze herhaald, toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

(...)”

Artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...);

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Verzoeker erkent dat zijn vingerafdrukken in Oostenrijk werden afgenomen, maar ontkent ten stelligste in Oostenrijk om internationale bescherming te hebben verzocht, grief die hij tijdens de administratieve procedure overigens reeds aanvoerde, en beweert impliciet dat Bulgarije (ter terechtzitting Hongarije) verantwoordelijk is omdat hij via dat land de Europese Unie is binnengekomen. De Raad merkt op dat het motief in de bestreden beslissing dat uit de Eurodac-gegevens blijkt dat verzoeker een verzoek om

internationale bescherming indiende in Oostenrijk steun vindt in het administratief dossier. Zo blijkt uit de stukken waarover de verwerende partij beschikt dat verzoeker op 1 oktober 2023 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende. Het vingerafdrukkenonderzoek levert een Eurodac-resultaat type '1' op. Artikel 24 (4) van de Dublin III-verordening bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code '1' na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht in Oostenrijk. Er kan, in deze omstandigheden, niet worden geoordeeld dat de verwerende partij diende te twifelen aan het feit dat verzoeker effectief een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk. De loutere verklaring van verzoeker dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de verwerende partij er mag op vertrouwen dat de informatie die door Oostenrijk werd gegeven correct is. De Oostenrijkse autoriteiten hebben er immers geen enkel belang bij om vreemdelingen te verplichten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Bovendien verklaarde Oostenrijk zich verantwoordelijk voor het daar ingediende beschermingsverzoek, zoals volgt uit de instemming met het verzoek tot terugname van verzoeker.

Waar verzoeker in zijn derde middel opwerpt dat er in Oostenrijk geen tolk Pashtou beschikbaar was en dat het gesprek met handbewegingen werd gevoerd, doet dit, los van de vaststelling dat dit geen steun vindt in het administratief dossier en door verzoeker geenszins wordt aangetoond, geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker wel degelijk een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk heeft ingediend. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat Oostenrijk het Verdrag van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12 (1) a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12 (1) a van Richtlijn 2013/32/EU.

Dat het verzoek aan de verkeerde lidstaat gericht zou zijn wordt verder nergens aangetoond. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat Bulgarije (en ter terechtzitting beweert dat Hongarije) de verantwoordelijke lidstaat is omdat hij via dat land de Europese Unie is binnengetroeden, kan hij geenszins worden bijgetreden. De treffer in het Eurodacsysteem wees uit dat verzoeker in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en Oostenrijk verklaarde zich, zo weze herhaald, akkoord met het verzoek tot terugname in het kader van de Dublin III-verordening. De Raad kan niet inzien in welk opzicht artikel 13 van de Dublin III-verordening, dat betrekking heeft op binnenkomst en/of verblijf, te deze zou kunnen zijn geschonden. Verzoeker zit dit ook geenszins concreet uiteen. Verder geeft hij geenszins duiding welke artikelen hij, waar hij de schending van artikel 13 "*en volgende*" van de Vreemdelingenwet opwerpt, nog meer geschonden acht, laat staan hoe deze door de bestreden beslissing geschonden zijn.

Betreffende de bewering van verzoeker dat hij in Oostenrijk verplicht werd tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken, benadrukt de Raad dat de Dublin III-verordening de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van veertien jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in de artikelen 9 en 14 van deze verordening is dus niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Oostenrijkse autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven kan niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. Uit het loutere feit dat vingerafdrukken verplicht dienen te worden afgenomen, kan geenszins *ipso facto* afgeleid worden dat er sprake zou zijn van het indienen van een verzoek om internationale bescherming onder dwang of dat er geen dergelijke aanvraag zou zijn ingediend.

3.3.2.9. Verzoeker lijkt verder te beweren dat hij niet zou beschikken over een 'daadwerkelijk rechtsmiddel' met schorsende werking zoals bedoeld in artikel 27 van de Dublin III-verordening. De Raad merkt eensdeels op dat verzoekers kritiek gestoeld is op een onjuist begrip van dit artikel en anderdeels en bovenal dat de schorsende werking van de indiening van onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid gegarandeerd wordt door artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom de gemachtigde van de staatssecretaris zou moeten wachten met het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten tot na de behandeling van onderhavig beroep door de Raad. Bovendien schrijft artikel 71/3, § 3, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit voor dat, *“wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, (...) hij een bevel om het grondgebied te verlaten (ontvangt)”*.

Verzoeker maakt in elk geval niet aannemelijk dat hierdoor het zorgvuldigheids- of het vertrouwensbeginsel of de motiveringplicht zouden worden geschonden.

Een verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig. Deze wetsbepaling is niet van toepassing. *In casu* gaat het immers niet om een derdelander die in het kader van de Terugkeerrichtlijn gerepatriëerd zal worden naar zijn land van herkomst, maar wel om een verzoeker om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-verordening zal overgedragen worden aan de verantwoordelijke lidstaat.

Er kan verder niet worden ingezien wat de relevantie kan zijn van de verwijzing naar rechtspraak inzake een bijlage 13*quinquies*, nu de *in casu* bestreden beslissing een bijlage 26*quater* betreft. De beslissing betreft een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.10. Waar verzoeker meent dat door het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten het non-refoulementbeginsel met voeten zou worden getreden, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat betrokkene zal worden teruggedleid naar zijn land van herkomst, zoals bedoeld in de regelgeving inzake de behoefte aan internationale bescherming, *in casu* Afghanistan. Verzoeker maakt trouwens evenmin aannemelijk dat de Oostenrijkse autoriteiten hem zullen terugleiden naar zijn land van herkomst alvorens zijn verzoek om internationale bescherming ten gronde zou zijn onderzocht. In dit verband wordt in de bestreden beslissing meermaals terdege overwogen dat Oostenrijk het Verdrag van Genève heeft ondertekend en partij is bij het EVRM, zodat er dan ook van moet worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement, alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit het Verdrag van Genève en het EVRM, nakomt.

De schorsing van de bestreden beslissing kan geen passend herstel bieden voor de *“andere rechten”* waarvan verzoeker beweert dat ze door toedoen van de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten in het gedrang zouden komen, *“zoals huisvesting, steun van het OCMW, recht op inburgeringscursus, recht op tewerkstelling na een bepaalde tijd, rechten gekoppeld aan een attest van immatriculatie”*.

3.3.2.11. Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht zijn onderzocht en dat een onderzoek gevoerd werd naar een eventuele schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Oostenrijk die artikelen niet geschonden worden.

3.3.2.11.1. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar en geciteerd uit het rapport van de *“European Council on Refugees and Exiles”* (ECRE), gecoördineerde project *“Asylum Information Database”* (Lukas Gahleitner-Gertz e.a., *“Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2022 update”*, laatste *update* op 5 mei 2023, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-AT_2022-Update.pdf) en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk gelijk aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt dat *“niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke

of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad/Bulgarije, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel/Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel/Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla/Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov/Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad/Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad/Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad/Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd door het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling onvoldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-verordening het interstatelijk vertrouwensbeginsel te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in deze verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (*cf.* HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om

terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo/Duitsland (GK), nr. C-163/17, §§91-93).

Zoals dat is bepaald in artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening, wordt een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.3.2.11.2. In het kader van het zogeheten Dublin-interview *d.d.* 19 oktober 2023 verklaarde verzoeker, betreffende de vraag waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen (punt 37), dat zijn broer die in Amerika woont hem adviseerde om naar België te komen omdat er in België veel Afghanen en mensen van Pashai afkomst zijn en dat België hem kan beschermen.

Gevraagd of hij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die zijn verzet tegen zijn overdracht naar Oostenrijk zouden rechtvaardigen (punt 39), stelde verzoeker dat zijn broer hem vertelde dat hij naar België moest doorreizen en dat er in Oostenrijk minder toekomstmogelijkheden zijn. Oostenrijk was volgens verzoeker niet zijn eindbestemming.

Naar aanleiding van verzoekers verklaringen wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende overwogen in de bestreden beslissing:

“Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat Oostenrijk zijn eindbestemming niet was en dat zijn broer hem adviseerde om naar België te reizen omdat er veel Afghanen en mensen van Pashai afkomst zijn, merken we allereerst op dat Oostenrijk, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Oostenrijk. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat België hem kan beschermen, wensen we te benadrukken dat Oostenrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Oostenrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn

vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Oostenrijk niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Verder dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat zijn broer hem vertelde dat er in Oostenrijk minder toekomstmogelijkheden zijn, benadrukken we dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Oostenrijkse instanties stemden op 06.11.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Oostenrijk.

Oostenrijk heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen."

Verzoeker gaat in zijn middel nergens in op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt dat met zijn persoonlijke situatie rekening werd gehouden en dat zijn persoonlijke situatie werd onderzocht.

Inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde verzoeker bij zijn aanmelding dat hij last had van jeuk. Tijdens het gehoor herhaalde hij dat hij jeuk heeft op zijn lichaam en stelde hij een dokter in België te hebben gezien voor zijn jeuk en dat hij een crème en een paar tabletten heeft gekregen (punt 38).

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker tot op heden geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand heeft aangebracht en geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een

ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest zou impliceren. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 november 2023 door de centrum-arts werd onderzocht, die vaststelde dat verzoeker op dat ogenblik niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 van het EVRM en hij zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen. Ook deze vaststellingen weerlegt verzoeker niet. Verder wordt er, onder verwijzing naar het voormelde AIDA-rapport, dat bij het administratief dossier is gevoegd, in de bestreden beslissing nog in het algemeen op het volgende gewezen: *“Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 124). Het rapport vermeldt dat verzoekers die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. (pagina 124-125) Het rapport maakt gewag van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.*

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

We merken verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.” Verzoeker laat ook deze motieven volledig onverlet in het verzoekschrift.

Uit wat voorafgaat blijkt dat met verzoekers persoonlijke situatie rekening werd gehouden en dat zijn persoonlijke situatie werd onderzocht. Verzoeker blijft geheel in gebreke ook maar een begin van bewijs bij te brengen dat hij een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing. In het kader van artikel 3 EVRM is nochtans vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij wordt overgedragen, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

In de mate verzoeker, met een wel zeer welwillige lezing van zijn verzoekschrift, kritiek uit op de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk, dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview, waarin hij werd bijgestaan door een tolk Pashtou, aangaf Oostenrijk na overbrenging naar een opvangcentrum en na het daar nuttigen van één maaltijd terug te hebben verlaten en dat hij niet met een begin van bewijs ervaringen, situaties of omstandigheden aantoont die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een dergelijke schending zouden uitmaken. Waar hij opwerpt dat hij in Oostenrijk verplicht vingerafdrukken diende te geven, herhaalt de Raad dat het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in de artikelen 9 en 14 van de Dublin III-verordening niet vrijblijvend of een vrije keuze is, maar een verplichting. De Raad stelt verder vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt dat luidens het voormelde AIDA-rapport, wat de opvangfaciliteiten betreft, de omstandigheden in Oostenrijk kunnen verschillen maar dat ze over het algemeen verbeterd zijn gezien de verminderde bezettingsgraad, dat er geen dermate structurele tekortkomingen zijn in de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen, dat verzoekers in geval van een beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang hebben tot rechtsbijstand en

dat voor verzoekers in detentie geen onderscheid van behandeling op basis van nationaliteit werd gerapporteerd.

Verzoeker toont *prima facie* niet aan dat hij als verzoeker om internationale bescherming bij overdracht naar Oostenrijk zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming aldaar.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.12. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 27 van de Dublin III-verordening. Verzoeker toont evenmin een schending aan van het non-refoulementbeginsel. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- of van het vertrouwensbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn *prima facie* ongegrond en derhalve niet ernstig.

Nu verzoeker geen ernstig middel heeft aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

V. SERBRUYNS